

REBECCA RAISIN

De zomerse
BOEKWINKEL
op
SANTORINI

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Rebecca Raisin
Oorspronkelijke titel: *Summer at the Santorini Bookshop*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: © Anna Sikorska van HQ
Omslagbewerking: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Leerdam
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2087 7
ISBN 978 94 027 7747 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2026

Originele uitgave verschenen bij HQ, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Het geblaf van Hank Johnson van Hollywood Films herken je uit duizenden. Hij snauwt meer dan hij praat of, als je echt pech hebt, buldert en spuugt als een militair die bevelen uitdeelt aan zijn luie troepen. Mijn werkplek en zijn kantoor liggen aan verschillende kanten van de verdieping, maar ik zweer dat de vloer meetrilt op het ritme van de politiek incorrecte verwijten die hij sinds zijn komst de vorige dag naar het personeel schreeuwt.

Ik zal niet liegen: ook ik doe het in mijn broek. Ik heb een hekel aan confrontaties, zeker confrontaties met een boomlange, kale, brullende kerel die zich er niets van aan lijkt te trekken dat dit soort gedrag niet meer van deze eeuw is.

We hebben rechten, verdorie. Maar ik zal niet degene zijn die hem dat vertelt.

Dit is Hollywood. Oftewel, *Hollywéird*. Een heel eigen universum.

Een jaar geleden heb ik de perfecte baan als boekenscout in Tinseltown binnengesleept; een hele prestatie voor iemand met een bescheiden karakter die zich tien jaar lang stilletjes had opgewerkt bij verschillende uitgevers in New York City.

Ik breng mijn dagen door met het lezen van manuscripten, op zoek naar de perfecte romantische komedie om te verfilmen. Het is de droom van iedere boekengek, maar zoals gebruikelijk zijn het de mensen om me heen die het verpesten.

In de showbizz wemelt het van de grote ego's – behoorlijk heftig voor iemand die de troost van het geschreven woord verkiest boven, laten we zeggen, echte gesprekken met mensen van vlees en bloed. Maar ik ben gepassioneerd over mijn zoektocht naar verborgen juweeltjes: de boeken die niet het hardst schreeuwen, maar wel de mooiste boodschap bevatten, verhalen die de moeite van het delen waard zijn. En dus zet ik door.

Het werk liep op rolletjes tot mijn geweldig ouderwetse Hollywood-baas Gene aankondigde dat hij de zaak had verkocht.

En daar deed Hank zijn intrede. Een grofgebekte betweter die ons op zijn eerste dag meedeelde dat we allemaal nutteloos waren en dat hij eens goed de bezem door het bedrijf ging halen. Brrr. Voor iemand met mijn onzekerheid is zo'n boodschap genoeg om meteen in de stress te schieten. Mijn innerlijke criticus is er al bijzonder bedreven in om mezelf de grond in te boren, dus commentaar van anderen kan ik er slecht bij hebben.

Zijn we echt nutteloos? Ben ik nutteloos? Die vraag speelt sinds gisteren eindeloos door mijn hoofd. Er is niet veel voor nodig om mij aan mezelf te laten twijfelen. Het enige wat me uit zo'n negatieve bui kan halen, is lezen. Zodra ik mijn neus in een boek steek, verdwijnt de echte wereld naar de achtergrond. En het mooiste van alles: ik mag het nog werk noemen ook.

'EVA!'

De binnenwanden trillen even hevig als mijn handen. Penelope, een van Hanks persoonlijke assistenten, steekt haar hoofd om mijn deur en kijkt me nerveus aan. 'Hij bedoelt jou, Evie. Hij roept jou.'

'Oké.' Natuurlijk wist ik dat, maar wanneer ik erg gestrest ben, sluit ik me af en doe ik net of ik onzichtbaar ben. Die tactiek gaat bij Hank Johnson niet werken, vrees ik.

Penelope werpt een bezorgde blik over haar schouder, alsof Hank ieder moment achter haar op kan duiken. 'Hij wil je spreken in zijn kantoor, vijf minuten geleden, zeg maar.'

'Ik kom al, ik kom al.' Ik zoek mijn voorstellen bij elkaar, twijfelend wat ik mee moet nemen.

'Laat dat maar zitten,' zegt Penelope. 'Schiet gewoon op!'

Ik haast me naar Hanks kantoor, verwoed proberend om er niet al te bang uit te zien. Het helpt niet dat iedereen me meewarige blikken toewerpt. Weten zij iets wat ik niet weet? Ik word bekropen door een gevoel van naderend onheil, wat pure onzekerheid kan zijn, of een voorgevoel van wat er komen gaat. Moeilijk te zeggen.

Bij de glanzende dubbele deuren blijf ik even staan om mezelf bij elkaar te rapen. Ik strijk een rebelse lok haar achter mijn oor en...

'Waar blijft ze in vredesnaam?'

Met een luid bonzend hart klop ik aan. 'Sir, Mr Johnson, ik ben het, Evie. Hallo!' Voorzichtig steek ik mijn hoofd om de deur.

'Ik heb niet de hele dag, Eva! Kom binnen en doe die deur dicht!'

Ik voel hoofdpijn opkomen door al dat gebulder, maar ik loop braaf naar binnen en ga op de stoel voor zijn enorme bureau zitten. Mijn tril-lende handen klem ik ineen, zodat hij niet ziet hoe nerveus ik ben.

‘Goed, eens even zien.’ Hij zet een leesbril op en bekijkt een vel papier. ‘Boekenscout, hè? Een van de drie die Hollywood Films in dienst heeft.’

‘Ja, sir, ik –’

Hank houdt zijn vlezige hand omhoog om aan te geven dat ik moet stoppen met praten. Ik vind het prima.

‘Oké, dus je bent hier een jaar. Overgekomen uit New York. Je hebt twee films in ontwikkeling. Romantische komedies.’ Hij laat het vel papier vallen alsof er viezigheid aan kleeft. ‘Tja, zoals je je kunt voorstellen, Eva...’

‘Ik heet Evie.’

‘Onderbreek me niet.’

Naar welke eeuw ben ik geteleporteerd?

Hij leunt tegen de krakende rugleuning van zijn stoel en legt zijn handen op zijn dikke buik. ‘Nu ik aan het roer sta, varen we een strakkere koers. Romantische komedies, natuurlijk, ze hebben hun tijd gehad, maar die tijd ligt achter ons. We gaan ons richten op superheldenfilms, daar valt het grote geld te halen. Dus jij bent vanaf nu boventallig, Eva.’

Mijn mond valt open. Dat meent hij niet! ‘Boventallig? Sir, we hebben gezien hoe winstgevend romantische komedies kunnen zijn, en –’

‘Dit is geen punt van discussie.’

Ik krimp ineen, me afvragend hoe ik hem ervan kan overtuigen dat ik gek ben op deze baan en dat ik keihard werk. Dan raap ik al mijn moed bij elkaar om te vechten voor de verhalen waar ik in geloof. ‘Mr Johnson, ik snap dat u deze beslissing neemt op basis van louter cijfers, maar als ik u een voorstel mag doen waar ik aan heb –’

‘Niet nodig. Het besluit staat vast.’

Ik kijk naar de nietmachine op zijn bureau en fantaseer er heel even over om zijn lippen aan elkaar te nieten, zodat ik in elk geval één zin af kan maken. Mijn gezond verstand weerhoudt me er echter van. ‘Deze verhalen dóén ertoe! Natuurlijk, superheldenfilms worden vaak block-busters, maar dat betekent niet dat de romantiek dood is, sir. Integendeel! Iedere romcom die Hollywood Films heeft uitgebracht, was winstgevend.’

‘Ruim je bureau leeg en lever je beveiligingspasje in.’ Er vliegt een drup-pel spuug uit zijn mond.

Zomaar? 'Eh... Voordat ik ga... Is er sprake van enige financiële compensatie voor deze boventaligheid?' Dan zou ik in elk geval een poosje het hoofd boven water kunnen houden terwijl ik vanbinnen ontplof over het verlies van mijn droombaan.

'Er is geen sprake van boventaligheid. Jij bent boventalig. Woorden doen ertoe. Dat zou jij toch moeten weten.'

'Maar dat is niet -'

Op dat moment verschijnt Penelope weer, met een bezorgd gezicht. 'Het is oké,' fluistert ze, terwijl ze me in mijn half verdoofde staat het kantoor uit loodst en me terugbrengt naar mijn piepkleine werkhokje.

Met glazige ogen zeg ik: 'Ben ik ontslagen?'

'Boventalig verklaard.'

Dat rotwoord! Het is zo kwetsend, alsof ik helemaal niets kan en mijn baan gewoon, póéf, in rook is opgegaan!

'Gooit hij iedereen eruit?'

Ze schudt haar hoofd en zegt: 'Alleen jou, tot nu toe.'

'Juist.'

'Maar we zijn pas halverwege de ochtend. Ik durf te wedden dat er vandaag nog meer mensen uit vliegen.'

'Dat is een schrale troost, Pen.' Ik dwing mezelf om na te denken. Is er een manier waarop ik deze baan kan redden, zelfs als die afschuwelijke Hank de leiding heeft? Ik voel de drang om te vechten voor de manuscripten die geduldig op mijn bureau en in mijn inbox liggen te wachten. Ik ben hun stem. Wat zal er nu mee gebeuren?

Penelope schenkt me een hoopvolle glimlach. 'Je bent beter af zo, echt. Kun je je voorstellen dat je voor die bruut moet werken? Er is niet genoeg cabernet sauvignon in Napa om dit soort stress aan te kunnen.'

De filmindustrie, zoals iedereen weet, is niet geschikt voor watjes.

Ik blaas mijn adem uit. 'Dit was mijn grote kans. Dat zei Gene zelf! Hij beloofde me dat mijn carrière in een stroomversnelling zou raken als ik de moed had om mijn veilige literaire bubbel in New York te verruilen voor de schittering van Hollywood.' Gene en ik hadden elkaar ontmoet toen ik zijn memoires redigeerde. Het boek was een wereldwijde bestseller geworden, met een schare lezers die maar wat graag een kijkje achter de schermen van Hollywood wilden nemen. Hij beweerde dat ik oog had voor een boeiend verhaal, en niet lang na onze samenwerking had hij me de functie van boekenscout aangeboden.

‘Gene heeft de toko verkocht, Evie. We hebben er niks aan om ons te beklagen over zijn keuze.’

‘O, nee?’ Ik ben er heel goed in me over dingen te beklagen. In feite zou ik hier dagen, weken mee kunnen rondlopen en het dan nog niet los kunnen laten. Ik zou er obsessief mee bezig kunnen zijn tot het in mijn dromen glipt en me constant afvragen waar het allemaal verkeerd is gegaan.

Penelope schenkt me een moederlijke glimlach. ‘Ik vind het ontzettend jammer dat je weggaat, Evie. Je bent de beste boekenscout die we ooit hebben gehad. Er zijn al twee films in ontwikkeling die jij hebt aangedragen!’ Ze glimlacht bemoedigend. ‘Je vindt vast een betere baan dan dit. Kwestie van netwerken.’ Netwerken, hét woord in dit wereldje. ‘Als mensen die verblindende glimlach van jou zien, gaan ze vanzelf overstag.’

Ik zou mijn glimlach niet als verblindend omschrijven. Als er een feestje is op het werk, komen mensen naar mij toe om drankjes te bestellen, alsof ze me voor een serveerster aanzien. Volgens Penelope komt dat doordat ik niet slenter, maar sluip. Ik schuifel ongemakkelijk naar binnen, terwijl mijn collega’s een entree maken die niet zou misstaan op de rode loper. Ben ik daarom vandaag de zondebok? Ze moeten kosten besparen, en dus ontdoen ze zich van de stille willies die toch niet zullen protesteren?

‘Ik hou het liever bij fictieve mensen, als je het niet erg vindt. Is het niet mijn taak om boeken te vinden die we tot films kunnen bewerken? Waarom moet ik iets met “mensen”?’ Daar ligt de kern van al mijn problemen. Mensen.

Penelope zucht en geeft me een klopje op mijn schouder. ‘Zo werkt het nu eenmaal, lieverd. Wat ga je nu doen?’

‘Wie het weet, mag het zeggen.’

Penelope geeft me een hartelijke knuffel, die ik gelaten over me heen laat komen. Ik ben nu immers boventallig en heb een historisch dieptepunt bereikt.

Nadat ik mijn spullen heb ingepakt, probeer ik te bedenken hoe ik dit moet verwoorden in een appje aan mijn moeder. Mijn succesvolle zus overkomt dit soort rampen nooit. Posy is een ambitieuze zangeres en actrice, een Broadway-beroemdheid. Zal mama me stiekem met haar vergelijken en concluderen dat ik tekortschiet? Ach. Wat ik ook doe, het pakt toch verkeerd uit. Uiteindelijk kies ik voor een bondig bericht, want

als ik op het werk ga zitten huilen, trek ik aandacht waar ik niet op zit te wachten.

Hoi mam. Ik werk niet langer als boekenscout bij Hollywood Films. E xxx

Terwijl ik mijn geluksplant het gebouw uit draag (misschien heb ik niet genoeg tegen het ding gepraat?), hoor ik een appje binnenkomen op mijn telefoon.

Lieverd, wat naar voor je! Ik ben druk bezig met een zaak, maar morgen ben ik weer thuis. Dan kunnen we videobellen. Kop op. Liefs, mama xxx

Ik neem me voor om mijn verdriet weg te drinken met een espresso frappuccino die me de hele nacht wakker zal houden, zodat ik uitgebreid stil kan staan bij mijn eigen falen. En als mama morgen thuis is, ga ik videobellen met mijn supportteam. Mama zal me bedelven onder liefde en medeleven en me verzekeren dat dit slechts een tijdelijke tegenslag is... Terwijl Posy mijn tekortkomingen zal opsommen en me precies zal vertellen wat ik verkeerd heb gedaan.

2

De volgende dag verschijnt er een wazige oranje vlek op het scherm, als het oppervlak van Venus. Mama houdt de telefoon tegen haar oor, ook al is het een videogesprek. Echt hoor, die vrouw leert het nooit. Ik zet toch door en deel het laatste nieuws uit de *Kronieken van Evie*.

‘Ontslagen!’ krijst mijn zus Posy. ‘Deed je weer alsof je onzichtbaar was? Ik heb je toch al een miljoen keer verteld hoe dom dat is. Dan denken ze dat je onder het werk uit probeert te komen.’

Overdrijven is ook een vak. ‘Een miljoen keer, Posy? Doe even normaal.’

Oké, dus ik vind het lastig om me aan te passen aan een nieuwe omgeving. Vooral omdat ik er niet van hou om een praatje te maken bij de koffieautomaat. Ik vermijd mensen, wat in een werkomgeving verkeerd opgevat kan worden. *Je bent geen teamspeler, Evie*. Waarom kan ik niet in een eenmansteam werken? Dat is een stuk efficiënter.

‘En mam, hou die telefoon in vredesnaam voor je gezicht. Als jij ons niet kunt zien, zien wij jou ook niet!’ zegt Posy geïrriteerd vanachter haar laptop. We botsen al sinds onze kindertijd omdat Posy bazig en eigenwijs is, maar ik vat dat niet persoonlijk op. Ze treedt gewoon graag op de voorgrond, terwijl ik me liever in de schaduwen verstop.

Ik probeer na te denken. Hoe kan ik deze nieuwste afwijzing het beste uitleggen? ‘Nou ja, ik ben niet echt ontslagen, maar...’

‘O, dáár ben je!’ zegt mama, precies zoals ze dat bij ieder videogesprek doet, alsof onze verschijning op het scherm een wonder is waar ze nooit helemaal aan went.

‘Hoi, mam.’ Ik zwaai even naar haar. ‘Zoals ik zei...’

‘Misschien is dat ontslag een geluk bij een ongeluk,’ onderbreekt Posy me haastig. ‘Evie kan helpen met het omfiasco! We kunnen haar naar Santorini sturen om uit te zoeken wat er nu écht met dat gekke mens aan de hand is!’

Santorini?

‘Ik zei toch, ik ben niet ontslagen! Ik ben boventallig verklaard. Dat is

iets anders!' Echt hoor, luisteren ze eigenlijk wel? 'En oma is niet gek. Ze is... een vrije geest.'

Mama en Posy negeren me en tetteren tegen elkaar alsof ik er niet bij ben. Meestal vind ik dat prima, maar vandaag even niet. Vandaag heb ik wat goeie, ouderwetse troost nodig. Ze gaan maar door over alle keren dat die koppige oma zich in de nesten heeft gewerkt, dat ze déze keer echt te ver is gegaan. Wat heb ik gemist? Toegegeven, ik heb de familie-app-groep verwaarloosd, maar alleen omdat er boeken zijn die gelezen moeten worden en dat mijn werk is. Wás. En mijn familie is op zijn zachtst gezegd dramatisch – er is altijd wel een of andere samenzwering die opgelost moet worden, en ik ben daar onderhand wel klaar mee.

'STOP!' roep ik, en ze sperren allebei hun ogen wijdopen. Ik verhef normaal gesproken nooit mijn stem. 'Over wat voor omfiasco hebben jullie het? Ik dacht dat ze een cruise maakte langs de Griekse eilanden?'

Mama zucht diep. 'Dat deed ze ook. Tot ze een maand geleden in Santorini van boord ging, verliefd werd op een Griek, met hem trouwde en de leiding over zijn bedrijf overnam, of zoiets raars.'

'Oma is getrouwd? Alweer?' In gedachten tel ik terug. Is dit echtgenoot nummer acht of negen? De laatste, Henry, was onder verdachte omstandigheden van een boot verdwenen. Zijn voorganger was Zhang Chen, een steenrijke investeerder en gletsjerbeklimmer. Hij kwam voortijdig aan zijn eind toen hij een selfie maakte en achterover in een kloof tuimelde omdat zijn zekering niet vast was geklikt. We waren allemaal opgelucht toen oma het gletsjerklimmen opgaf. Levensgevaarlijk, zeker op haar leeftijd.

'Yep, getrouwd. Echtgenoot nummer negen! En...' Posy spreidt dramatisch haar armen. '...ze is gearresteerd!' Haar ogen schitteren bij het delen van dit schandalige nieuwtje. 'Maar niet op dezelfde dag.'

Ik hap naar lucht. 'Wat?! Waarvoor is ze gearresteerd?' Hebben ze Henry op de bodem van de Zuid-Chinese Zee gevonden?

Mama wrijft over haar gezicht, alsof de herinnering pijn doet. Oma is een wilde meid. 'Ze is vanochtend opgepakt wegens verstoring van de openbare orde, maar ze hebben haar met een waarschuwing laten gaan. Het schijnt dat ze ruzie had met de huisbaas, je kent oma. Waarom zou je iets uitpraten als je kunt schréuwen om je punt te maken? Nu hebben ze allebei een omgangsverbod, dus Joost mag weten hoe ze voortaan zaken moeten doen...'

‘Je moet haar gaan redden en tegen zichzelf beschermen, Evie. Ze zit in een onbekend land. God weet met wie ze getrouwd is of wat er werkelijk gebeurt,’ smeekt Posy. ‘Ik weet dat jij oma als een stoere kanjer ziet, maar eigenlijk heeft ze ze niet allemaal meer op een rijtje. Je moet haar overhalen om naar huis te komen.’

Ik snuif. ‘Je kent oma toch! Ik krijg haar nooit zo ver dat ze terugkomt als ze daar geen zin in heeft.’

Mama brengt haar ene oog vlak bij het scherm, wat ronduit beangstigend is. ‘Gebruik je listigheid.’

‘Welke listigheid?’ vraagt Posy. ‘Evie is niet bepaald het overtuigende type. Als ze er is, duurt het waarschijnlijk een week eer ze de moed bij elkaar heeft geraapt om oma te laten weten dat ze is gearriveerd.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Nou en? In tegenstelling tot jou, Posy, willen we niet allemaal in de schijnwerpers staan.’

Ik hoor bij een familie van extraverte, ambitieuze types. Ik zou ook best graag een keer ergens succesvol in willen zijn, iets wat de anderen voortdurend moeiteloos lijkt te lukken. Posy speelt op Broadway en heeft een bijpassend ego. Mijn vader is een vooraanstaande echtscheidingsadvocaat die beroemdheden vertegenwoordigt. En mama mag dan officieel met prepensioen zijn, we zullen haar schrijfblok uit haar koude dode handen moeten peuteren voordat zij stopt met procederen. Haar kantoor is haar leven.

‘Klopt, jij staat niet graag in het middelpunt. Dus als je straks op het eiland bent, zul je Daadkrachtig moeten zijn, met een hoofdletter D. Overtuig oma dat ze moet stoppen met die geintjes,’ zegt Posy. ‘We willen niet dat zij en die huisbaas elkaar nog een keer in de haren vliegen. Een Griekse gevangenis is geen pretje.’

En ik had nog wel gedacht dat mijn moeder en mijn zus me zouden overstelpen met liefde en medeleven na het verlies van mijn droombaan. Ik heb geen tijd om oma te redden, en ik ben er bovendien redelijk zeker van dat ze helemaal niet gered hóéft te worden, hooguit van haar eigen familie. Maar ik moet zo snel mogelijk nieuw werk zien te vinden. Studio’s in Los Angeles zijn niet goedkoop en baantjes als boekenscout liggen niet voor het oprapen. En toch word ik nu gedwongen om een zinloze missie te ondernemen. Dit is zo typisch voor mijn familie en onze onderlinge dynamiek.

‘Ik kan niet naar Santorini. Ik heb een leven hier, weet je.’ Oké, dat is

niet helemaal waar, maar ik werk eraan (als het lezen over fictieve mensen met complexe relaties telt als een leven). ‘Oma redt zich prima. Ik heb geen idee waarom jullie je per se met haar leven willen bemoeien.’

‘Alsjeblieft. Ik betaal je vliegticket. Dat is wel het minste wat ik kan doen,’ zegt mama. ‘Oma is te oud om een zonovergoten boekwinkel te runnen en toeristen uit te buiten. Je weet hoe slecht haar knieën zijn.’

Wacht, wat? ‘Een boekwinkel?’

‘Scherp blijven, Evie!’ zegt Posy een tikje geïrriteerd. ‘Oma’s nieuwe man heeft een kleine boekwinkel op een of andere rots, die ze klaarblijkelijk de afgelopen maand heeft opgeknapt. Stel je oma voor met een verfkwast op een ladder. Nog even en ze valt en breekt haar heup – of erger nog, haar schedel! Hoewel, dat zou haar misschien eindelijk een beetje bij zinnen brengen...’

Kijk eens aan. Misschien kan ik de huur van mijn achterlijk dure studio wel opzeggen en een poosje bij oma gaan logeren. Er zijn ergere plekken om tot rust te komen dan een boekhandel op een zonovergoten Grieks eiland, terwijl ik bedenk wat de volgende stap in mijn carrière zou moeten zijn. ‘Boek maar een ticket voor me, mam. Ik ga wel kijken wat er allemaal aan de hand is.’